

Marioara Ardelean

Versuri cu lipici
pentru pici

Marioara Ardelean

Versuri cu lipici pentru pici

Iași 2019

Tehnoredactare: Camelia Ardelean
Corectură: Camelia Ardelean (coa_72@yahoo.ro)
Copertă: Tiberiu Fischer
Grafică: internet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, MARIOARA

Versuri cu lipici pentru pici / Marioara Ardelean. - Iași: StudIS, 2019
ISBN 978-606-48-0425-9

821.135.1

Editura StudIS

adicenter@yahoo.com

Iași, Șos. Ștefan cel Mare, nr. 5

Tel./fax: 0232 – 217.754

Copyright © 2019. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Marioara Ardelean

Versuri cu lipici pentru pici

Iași 2019

Motto:

*Dacă faci în viață bine,
Se întoarce tot la tine!
Răul de-l înfăptuiești,
Tot la fel și tu primești!*

Poeme pentru Cartea copilăriei

Pe doamna Marioara Ardelean am cunoscut-o în urmă cu vreo trei ani la Salonul Hunedorean al Cărții de la Deva, la care particip cu cărțile mele pentru copii. Am aflat cu bucurie că, la rândul său, Marioara Ardelean are mai multe volume destinate celor mici: *Universul copilăriei*, poezii pentru copii, Editura Emma, Orăștie, 2015; *Din tainele poveștilor*, povești, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2016; *Alfabetul poeziei*, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2017 și *Copilul din inima mea*, poezii pentru copii, Editura Armonii Culturale, Adjud, județul Vrancea, 2018.

Pasionată de lumea cărții și de cea a copilăriei, autoarea continuă să adune în cufărul creației sale poetice noi și noi nestemate. Iar aceste nestemate, atinse de puritatea și emoția fără de care literatura pentru copii nu ar exista, au dat contur unui nou volum, care se grăbește să ajungă la întâlnirea cu cititorii de toate vârstele. Pentru că – o știm cu toții – literatura pentru copii este, numai în aparență, destinată doar celor mici.

Recentul volum (*Versuri cu lipici pentru pici*, Editura StudIS, Iași, 2019) este o adevărată „carte a copilăriei”. Este scris cu candoare și te încarcă de căldura unor locuri, personaje, stări sau sentimente, fără de care frumusețea inițiativă a copilăriei nu ar exista. Marioara Ardelean are talentul de a te conduce discret, pe negândite, în acel univers unde valoarea dragostei este nemuritoare, unde Ionică plânge când fluturașul și-a rănit

aripioara, măgarul ajunge mare șef peste necuvântătoare (asta se întâmplă și în lumea reală, din păcate!), pisicuței Tița îi cam place șunculița, iar bunicul povestește nepoților întâmplări reale, dintr-o lume plină de conflicte și de războaie: „Bunicul meu cel înțelept/ A constatat că sunt deștept;/ Cu vocea blândă-mi povestea/ Realități din viața sa.// Încremenit îl ascultam,/ Vedeam aievea ce-auzeam:/ Dușmani puzderie veneau,/ Pământul nostru-l cotopeau.// Bunicul și cu alți eroi,/ Pe câmp, prin șanțuri și noroi,/ Printre obuze ce cădeau,/ Neînfricat îl apărau.” (*Lacrima bunicului*)

Autoarea are și umor, așa cum se vede din fabula *Gospodarul*, în care un bărbat cumpără de la târg o capră și un măgar, pe care le-a pus la muncă, uitând să le hrănească. Nu este de mirare că, după câteva zile, animalele au căzut la pământ, iar cel supărat a fost tot gospodarul: „Atuncea omul supărat,/ Spre târg în grabă a plecat,/ S-a dus direct la vânzător,/ Strigându-i că îi e dator,// Că dobitoacele au dat/ Doar două zile rezultat:/ „Acum degeaba le vorbesc,/ Că hăbăuce mă privesc!”// Dar vânzătorul, liniștit,/ Știind că bine l-a servit,/ L-a întrebat pe certăreț:/ „Le-ai dat tu apă și nutreț?”// Omul răspunse cam mirat:/ „Poate greșit te-am judecat,/ Însă deloc n-ai amintit/ Că ar fi vorba de hrănit!”.

Volumul începe cu poezia *Poetul*: „Poetul cu îndemânare,/ Cuvintelor le dă savoare;/ Din slovele cu har redade,/ Comori nemuritoare scoate”. Este ceea ce face și doamna Marioara Ardelean. Dă valoare cuvintelor, le deschide ferestre numai de dânsa știute, pentru ca lumina binefăcătoare a copilăriei să le încarce de sensuri care le fac mai puternice și mai armonioase.

Petre Crăciun

(membru al Uniunii Scriitorilor din România – Filiala Literatură pentru Copii și Tineret)

Poetul

Poetul, cu îndemânare,
Cuvintelor le dă valoare;
Din slovele cu har redade,
Comori nemuritoare scoate.

El se inspiră din natură,
Din orișice, fără măsură,
Din vise de copil frumoase,
Din jocurile lui haioase,

Din flori, din lacuri, din izvoare,
Din curcubeu și de la soare,
Chiar și din norii negri poate
S-adune multe nestemate.

Cu drag, în scrierile sale,
Vorbește despre animale,
De fluturași cu aripi fine,
Broscuțe, păsări și albine.

Visând, se cațără la stele,
Rugându-le să-i dea și ele
Din luciul straniu o fărâmbă,
Cu ea să modeleze-o rimă.

Zâmbind se-apropie de lună,
Știind că e regină bună;
Îi cere-o rază argintie,
Poeme noi să poată scrie.

Crăiasa blândă îi oferă,
Dintr-un crâmpoi de emisferă,
Un snop de raze colorate,
Să-mpodobească noua carte.

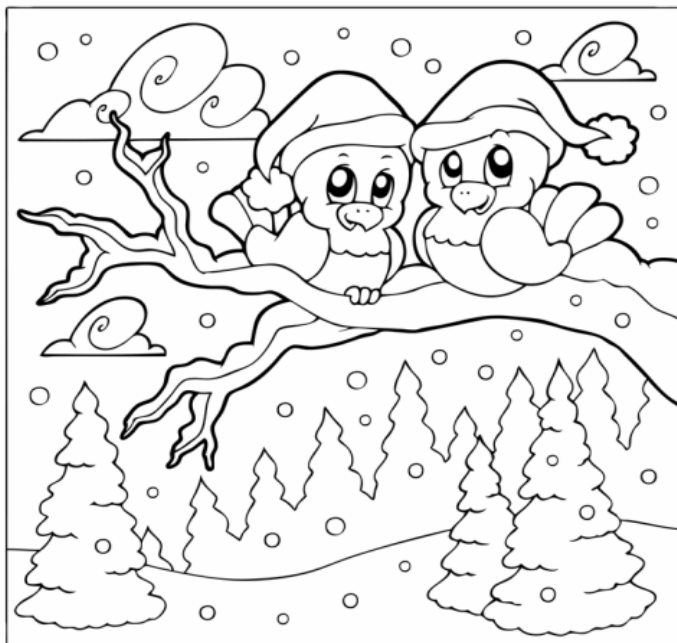
Poetul scrie și iar scrie,
Neobosit, cu bucurie,
Dar frumusețea din cuvinte
Doar prin citit vă intră-n minte.

Ajutoarele anului

Știm cu toți că anul are
Doisprezece ajutoare;
Mulțumit că sunt supuse,
Anu-n calendar le puse.

Cu omățul în spinare
Și cu sloiuri la picioare,
Prima lună e pe fază:
IANUARIE semnează. (GERAR)

Cu troiene se răsfată,
Țurțuri peste tot agață,
Din cristale poduri face:
FEBRUARIE-i dibace. (FĂURAR)

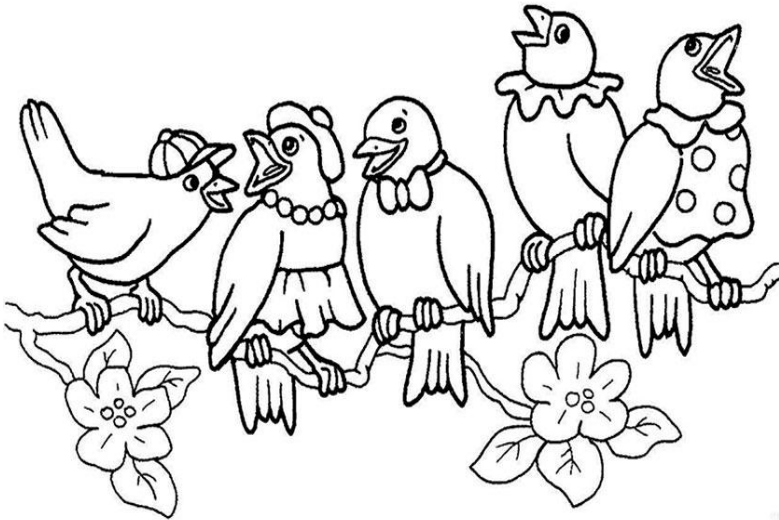

Printre razele de soare,
Veselă, surâzătoare,
Ghiociei ne dăruiește:
MARTIE se iscălește. (MĂRȚIȘOR)

Duce la păscut mioare,
Oameni scoate pe ogoare,
Norii negri-i risipește:
APRILIE se numește. (PRIER)

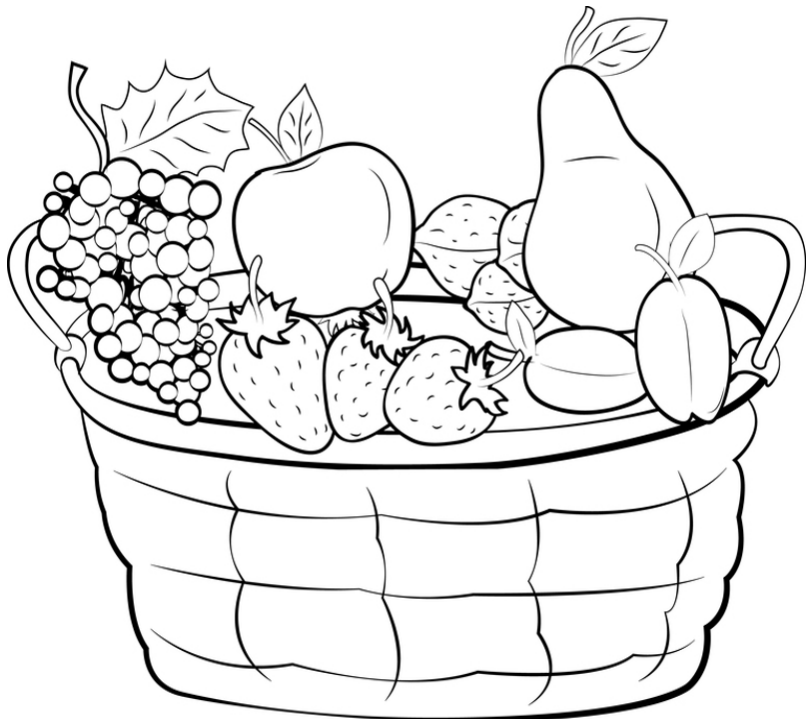
Crângurilor dă verdeață,
Pomilor, flori cu dulceață,
Albinuțelor mâncare:
MAI ne umple de vigoare. (FLORAR)

Cu cireșele gustoase
Și căpșunile zemoase,
În panere de nuiele:
IUNIE vine cu ele. (CIREȘAR)

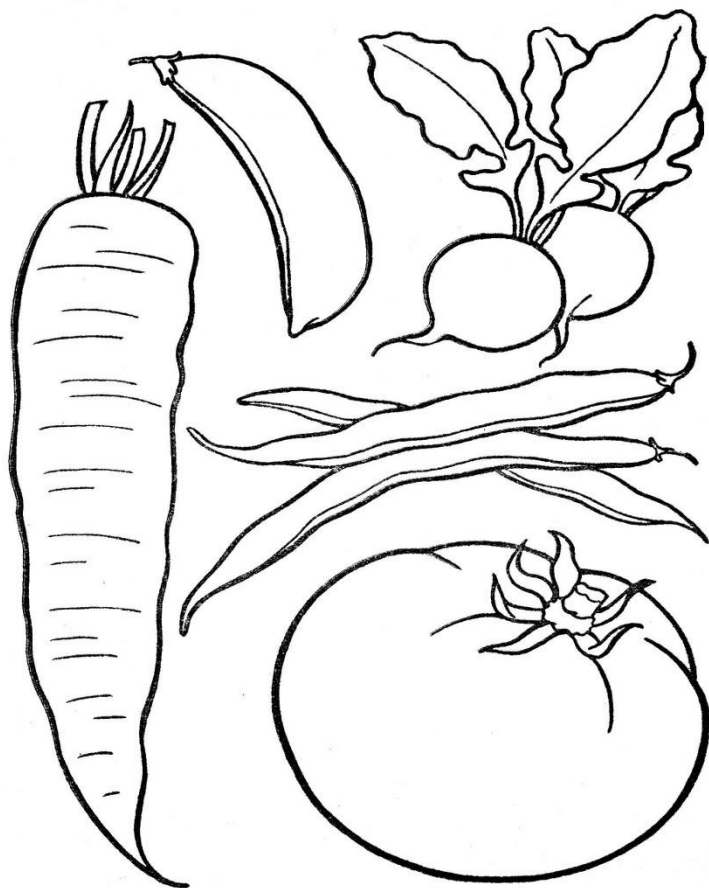
Coace grânele degrabă
Și-n fânețe face treabă,
Ghid ne este-n drumeție:
IULIE dă energie. (CUPTOR)

Piersicile aromate,
Gutuile parfumate,
Pepene cu miezul dulce,
AUGUST bucuros aduce. (GUSTAR)

Natura o-ngălbenește,
Pomii de frunze-i golește,
Cerul îl înnouează,
SEPTEMBRIE lăcrimează. (RĂPCIUNE)

Din recolta generoasă,
Legume pune pe masă,
Iar din bruma argintie,
OCTOMBRIE țese ie. (BRUMĂREL)

Zile scurte, nopți geroase,
Chiciură în straturi groase,
Vânturile ce-nfioară:
NOIEMBRIE se pogoară. (BRUMAR)

Ultima în calendare
Este prima la ninsoare;
Schiuri, sănii, bulgăreală:
DECEMBRIE pe-o beteață. (UNDREA)

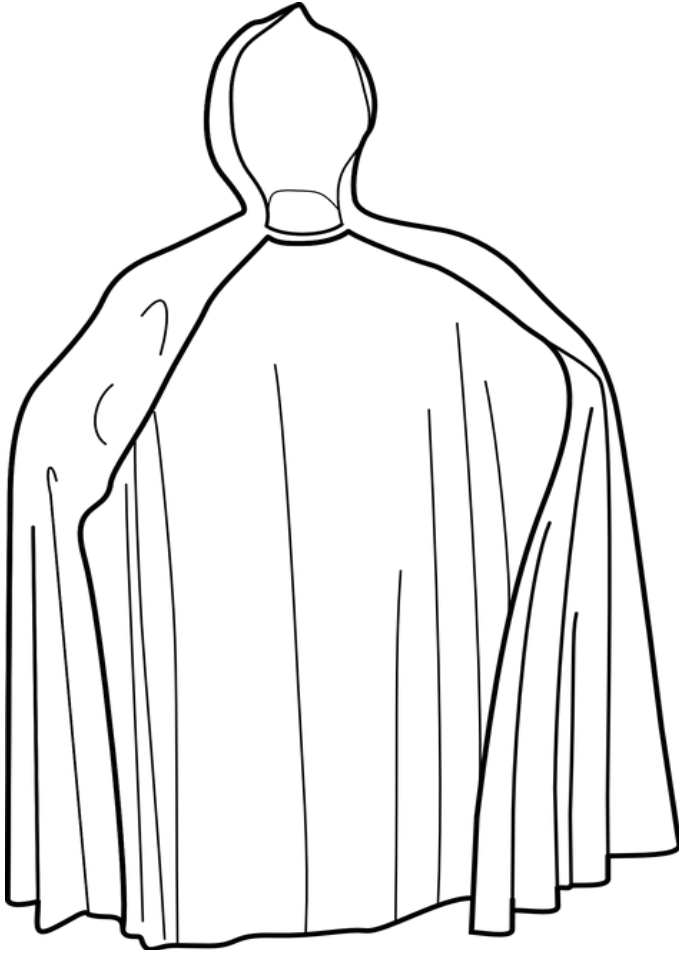
Disputa

O haină nouă și pompoasă,
De pe cuier privea prin casă,
Când într-un colțișor, dosită,
Zărește una ponosită.

Dorind să fie „importantă”,
I se-adresă cam arogantă:
„Ce soartă tristă ai, surată,
Ești ca o zdreanță aruncată!

Cu-atâtea petice vărgate,
Nu te mai ia nimeni în spate,
Pe când eu sunt mereu purtată,
Și periată, și călcată!”.

Hăinuța veche o privește
Și resemnată îi vorbește:
„Am fost și eu cândva frumoasă
Și zi de zi din casă scoasă,

Cu toate astea niciodată
N-am fost atât de îngâmfată,
Dar s-ar putea, mâine-poimâine,
S-ajungi și tu la fel ca mine!”

Cioara necăjită

Pe un gard stătea tăcută,
Chiar de este o limbută,
Biata cioară, zgribulită,
Flămândă și necăjită.

Frigul o nemulțumește,
Hrana greu o mai găsește,
Iar cioroiu-n frac de pene,
Cască lângă ea alene

Și în loc să o ajute,
Croncăne vrute-nevrute.
După ce c-o neglijează,
O mai și apostrofează:

Ba că nu e gospodină,
Ba că nu-i cămara plină,
Că, de fapt, nu e în stare
Să asigure mâncare!

Cioara tace ea cât tace,
Dar când ciocul și-l desface,
Nu mai ține socoteala,
Dă-i și dă-i cu săpuneala:

„Măi cioroi, n-ai pic de minte,
Mă jignești cu-așa cuvinte,
Ai pretenții deșucheate
Și gesturi necontrolate,

De aceea e mai bine
Să dispari de lângă mine!
Lasă-mă, te rog, în pace,
Să trăiesc precum îmi place!”

Iarna

Vântoase urlă-n țara toată,
Pe cer se-adună nori de vată,
Severă și încrezătoare,
Grăbită iarna reapare.

În juru-i frigul se răsfată,
Apar și florile de gheață,
Crăiasa țese răbdătoare
Peste natură-nvelitoare.

Frumos copacii îi îmbracă
În straie noi de promoroacă,
Poteci sticloase construiește
Și cu omăt le garnisește.

Copiii o iubesc, le place
Cu fulgușorii să se joace,
Întind mânuțele călduțe,
Să prindă micile stelute,

Dar ele se topesc degrabă;
Ei chiuind se pun pe treabă,
Adună bulgărași grămadă,
Ridică omul de zăpadă.

Îi pun pe cap o căciuliță
(Le-o dăruise o fetiță);
În loc de ochi, să vadă bine,
Înfipseră două măslin.

Un băiețel zglobiu aduse
Un con de brad și nas îi puse,
Iar o copilă dolofană
Îi face gura dintr-o cană.

Un măturoi în loc de mână,
În spate-un cojocel de lână,
Le așeză cu-ndemânare
Un alt copil, puțin mai mare.

Acum, că omul este gata,
Se strâng în jurul lui de-a roata,
Sunt bucuroși nevoie mare,
Că e frumos și stă-n picioare.

Chiar și regina cea severă
Admiră opera stingheră
Și fețele îmbujorate,
Ce au năsucuri înghețate.

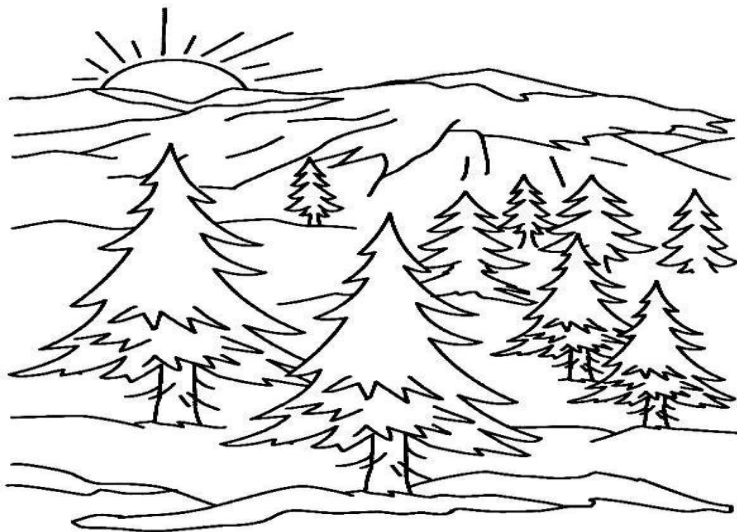

Vara e amica mea

Sub domnia verii pot
Să mă scald și să înot,
Uneori să pescuiesc,
Alteori scoici să gădesc.

Fac și multe drumeții,
Când pe munți, când pe câmpii;
Nicio clipă nu pot sta,
Vara e amica mea.

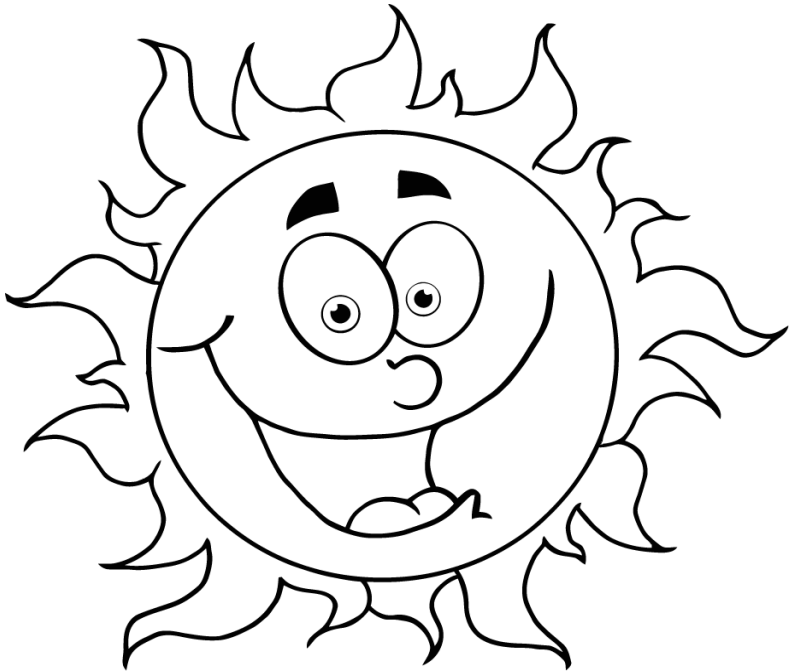
Este ghidul valoros,
Îmi arată ce-i frumos,
Mă răsfăță zi de zi
Cu diverse bucurii.

Fericită-i mulțumesc,
Eu din suflet o iubesc;
Drept vă spun că tare-aș vrea
Să rămână-n țara mea!

Bucuria razelor

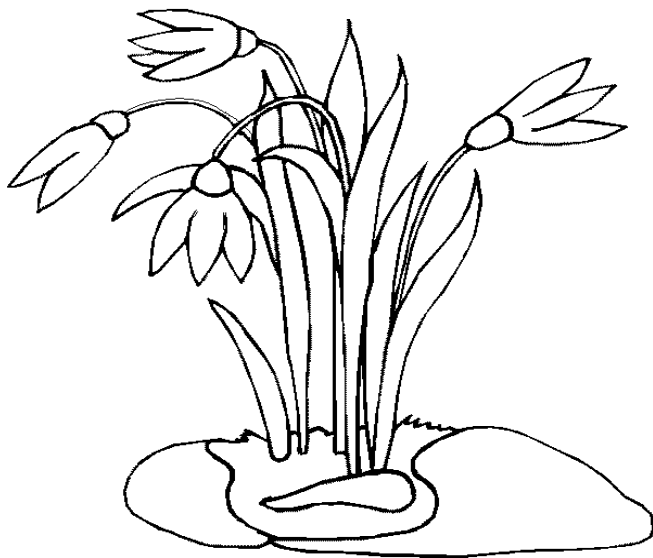
Două raze îndrăznețe,
Curioase, șugubețe,
Se vârără cât putură
Sub o streașină la șură.

Hoțomanele ochiră
Țurțurii ce se pitiră
La-ntuneric și răcoare,
Căldura să nu-i doboare.

Însă ele scotociră,
Pân' la urmă îi găsiră;
Hotărâte, îi somară,
Țurtureii se predară.

Au fost prinși. Ce să mai zică?
Lacrimi reci le curg de frică;
După-atâta plâns căzură,
Țândărele se făcură.

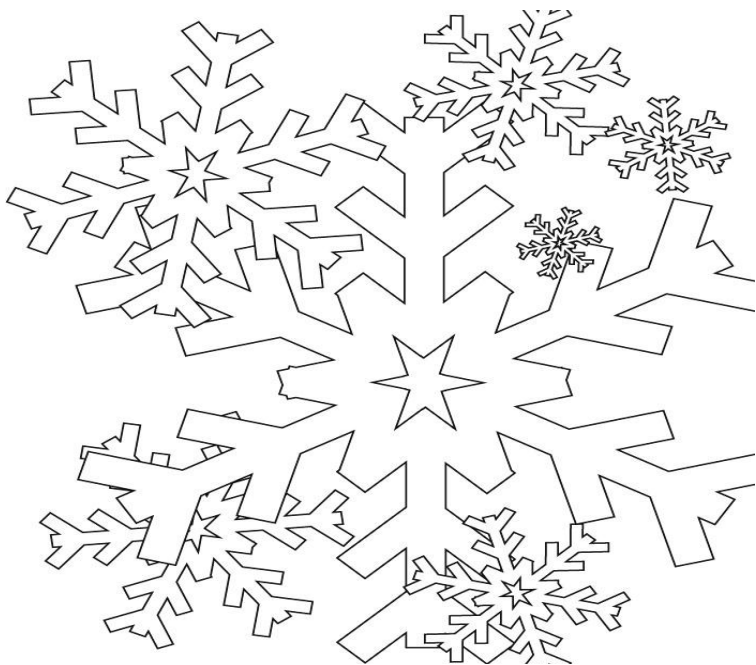

Razele se-mbrățișară;
Bucuroase, comentară:
„Vai ce bine, vai ce bine,
De-acum primăvara vine!”

Dojana lui Moș Pământ

Fluturași cu aripi fine
Zboară veseli înspre mine,
Par stelute căzătoare,
Dar sunt fulgii de ninsoare.

Fericiți se prind în horă,
Zbenguiala o adoră,
Doi cu doi se-mperechează,
Fără muzică valsează.

Joaca nu se mai oprește,
Moș Pământ îi dojenește:
„De atâta veselie,
Ați uitat de datorie!

Voi părinților de vată
Le-ați promis că deîndată
Îmi veți face-nvelitoare,
Din omătul alb și moale.

Înțeleg că tinerețea
Nu este ca bătrânețea,
Dar cuvântul de onoare
N-are vârstă, ci valoare!”

Nucul și vântul

Vântule, ca tine nu-i
Nimeni să umble hai-hui,
Dar nu spun că este rău
Tot pelerinajul tău!

Când încet, armonios,
Mângâi trunchiul meu vânjos,
Coroana îmi unduiești,
Frunzele îmi răcorești.

Însă-atunci când ești nervos,
Totul faci cu susu-n jos;
Chiar de vreau sau chiar de nu,
Mă dezbraci precum vrei tu!

Tolerez purtarea ta,
Știu că toamna vrea așa,
Însă nu te mulțumești
De frunziș să mă golești,

Mă zgâlțâi, mă răsucești,
Îmi rupi crengi, mă chinuiești,
Nemilos și agresiv,
Rău îmi faci fără motiv.

Uیٹی کآ وارا، ٲا نآدوف،
Eu sunt generosul nuc,
Unde-adeșea te oٲrești,
Vآntule, sآ te-odihnești!

Ai ٲutea-n vآrtejul tآu
Sآ mآ rآșٲlآtești mereu,
Nuci ducآnd ٲe deal, ٲe vآi,
Sآ rآșarآ frași de-ai mei!

Norii

Norii albi, pufoși, de vată,
Cenușii devin deodată;
Bubuie, fac zarvă mare:
„Cin' să fie primul care

Va deschide la butoaie
Robinetele a ploaie,
Apa multă ce-i apasă,
Șiroind din ei să iasă?”.

Unul zdrențuit grăiește:
„Eu sunt cel care primește,
În ulcioare sigilate,
Aburul de calitate!

De aceea se cuvine
Să fiu norul care ține
Stropitoarea îndreptată
Înspre glia însetată!”

Deranjat de aroganța
Celui îmbrăcat cu zdreanța,
Norul negru și de treabă
Îi dă replica degrabă:

„Ia mai taci, măi, haină ruptă,
Cu gândirea ta coruptă,
Drept avem cu toți, se știe,
Acum e democrație!

Că lichidul e-n butoaie
Sau ulcioare, e tot ploaie!
Hai mai bine împreună,
Să facem lucrarea bună!”

Dorința unui câine

Sunt un pui de câine
Ce dorește-o pâine,
O cer cu răbdare
De la unii care

Trec pe lângă mine,
Însă nu văd bine,
Nu-mi observă chinul,
Nu-mi aud suspinul

Și nici nu le pasă
Că nu am o casă;
Frigul mă străpunge,
Foamea mă împunge.

În loc de bucate,
Bâte-mi dau în spate,
Șuturi în spinare;
Urâtă purtare!

Totuși omenie
Mai este pe glie,
Că-ntr-o dimineață,
O fetiță creață,

Raining@urlKids.com

Dintr-o curte-apare
Și îmi dă mâncare.
Cu vorba-i blajină,
Durerea-mi alină,

Galeș mă privește,
Mă compătimește:
„Sărmanul de tine,
Te poftesc la mine!”

O-nțeleg ce spune,
Asta da minune,
Cineva s-arate
Așa bunătate!

Bradul și iarna

Bradul-n cetișor suspină,
Că-n măreața lui tulpină,
Crăiasa albă de gheață
Zeci de țurțuri îi agață.

Cojocel de nea că-i pune,
Înțelege, se supune,
Este din zăpadă-aleasă,
Ușurel și nu-l apasă.

Însă gheața rece, dură,
Este grea peste măsură,
Iar frumoasa lui hăinuță
Se va face ferfeniță.

A-ncercat să riposteze,
Pe regină s-o-mbuneze,
Legănând coroana care
Răspândea esență tare.

Zadarnic se ostenește,
Dumneai îl dojenește:
„Crezi cumva că pentru tine
Altă lege se cuvine?”

Dacă ea nu e stabilă,
Dac-am merge după milă,
Toată rânduiala dată
Ar fi tare încurcată!

Primăvara cea zglobie
Ar aduce vijelie,
Apoi vara călduroasă
Ar fi rece și ploioasă.

Toamna harnică, bogată,
Cu nămeți ar fi-ncărcată,

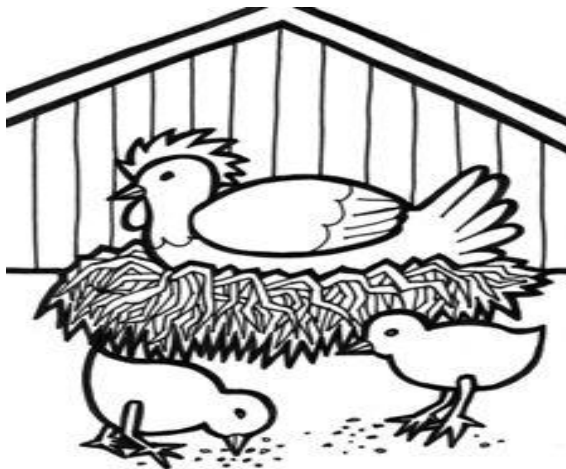
Iar eu, pentru încălcare,
Aș plăti prin deportare.

Conformează-te, amice,
Fă și tu ce legea zice!
E corectă și ea știe
Să păstreze armonie!”

Cloșca

Cloșca neagră și moțată
Doi puiuți a scos deodată
Din găocile de ouă,
Dar în cuib mai are nouă.

Ce să facă, se gândește,
Sunt cam mulți, cum îi hrănește?
Încurcată, strigă tare:
„Măi cocoș, adu mâncare!”

Pintenatul se răstește:
„Du-te, dragă, și muncește,
Dac-ai fost necugetată
Și-ai vrut *unșpe* pui deodată!”

La așa o vorbă dură,
Ea-l privi cu multă ură;
Puișorii nu au vină,
Vor păpica să le vină.

Meditează supărată:
„Vai și-amar cu-așa un tată,
Nu-i capabil să aducă
Hrană pentru-a lor gușucă!

Greul va cădea pe mine,
Însă îi voi crește bine,
Dragoste și mâncărică
Le voi da, doar sunt mămică!”

Iarna la guvernare

Revenind la guvernare,
Iarna râde-n gura mare,
Știe mersul vremii bine,
Face-acuma ce-i convine.

Șuba groasă și-o ridică,
Fluturași de neauă pică,
Adunându-se grămadă
În troiene de zăpadă.

Din omătul alb și moale,
Iarna țese mândre țoale
Pentru glia strămoșească,
De-asprul ger să o ferească.

Pomii iute îi îmbracă
În straie de promoroacă;
Poduri trainice de sticlă
Peste ape le ridică.

Flori de gheață dantelate –
Le așază unde poate;
Printre ele mai strecoară
Fulgi de chiciură ușoară.

Copilașii o adoră
Cântă, chiuie, fac horă;
Bulgăreli, sănii, patine,
Ea în toate îi susține.

Chiar de-i rece și severă,
Iarna multe ne oferă,
De aceea se cuvine
S-o primim, ne aparține.

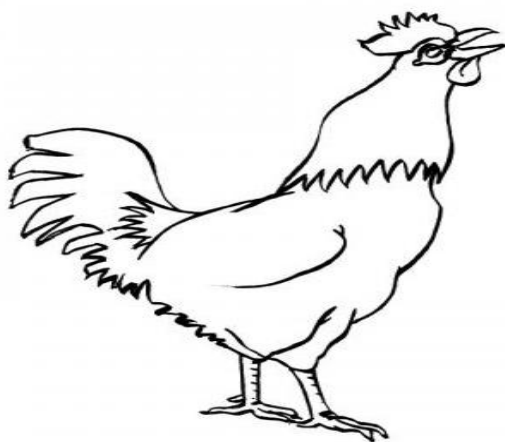

Povestea cocoșelului

Următoarea povestire
Va rămâne-n amintire;
Mi s-a întâmplat chiar mie,
Într-o seară, la chindie.

Eu am nouă frați, din care
Patru-s puici neouătoare,
Restul, cocoșei ca mine,
Voinicei cu pene fine.

Înainte de culcare,
Strigai „Cucurigu” tare,
Dar cucurigeala dură
N-avea ritm și nici măsură.

Răgușită, hârâită,
Părea din butoi ieșită.
Frățiorii-mi râd în față:
„Piciule, vezi, mai învață!”

„Mă jigniți, dar știu prea bine,
Succesul prin muncă vine!
Dacă nu-ncerci, cum se poate
Să faci lucruri minunate?”

Veți vedea că până mâine
Voi intra și eu în pâine,
Voi fi primul care știe
Intona o melodie!

Și atuncea aroganța
Va echilibra balanța,
Căci făcând mișto de mine,
Veți rămâne de rușine!

Iar moțatele-mi vor spune:
„Ai talent nativ, pe bune,
Meriți funcția cea mare,
De-a fi șef la ouătoare!”

Visul cerbului

Semeț ca un împărat
(Capul mândru-ncoronat),
Umblă cerbu-n sus și-n jos,
Prin codrul întunecos.

Este singur și-ar dori
Parteneră a-și găsi,
Dar pe unde-a colindat
N-a-ntâlnit ce-a căutat.

Însă într-o bună zi,
Dintre tufe se ivi,
Oprindu-se-n fața sa,
Frumusețea ce-o visa:

Căprioara cu ochi mari,
Cu picioare lungi și tari,
Cu pielea de catifea,
Tocmai după ce tânjea.

Cerbul o privi duios,
Îi șopti politicos:
„Ești superbă, nu ai vrea
Să fii soțioara mea?”

Ciuta blândă-ncet clipi,
Căci în mintea ei gândi:
„E vânjos și educat,
Să-l refuz ar fi păcat!”

Fără a mai cugeta,
Sfioasă mugi un „da”.
Chiar atuncea au format
Cuplul bine închegat.

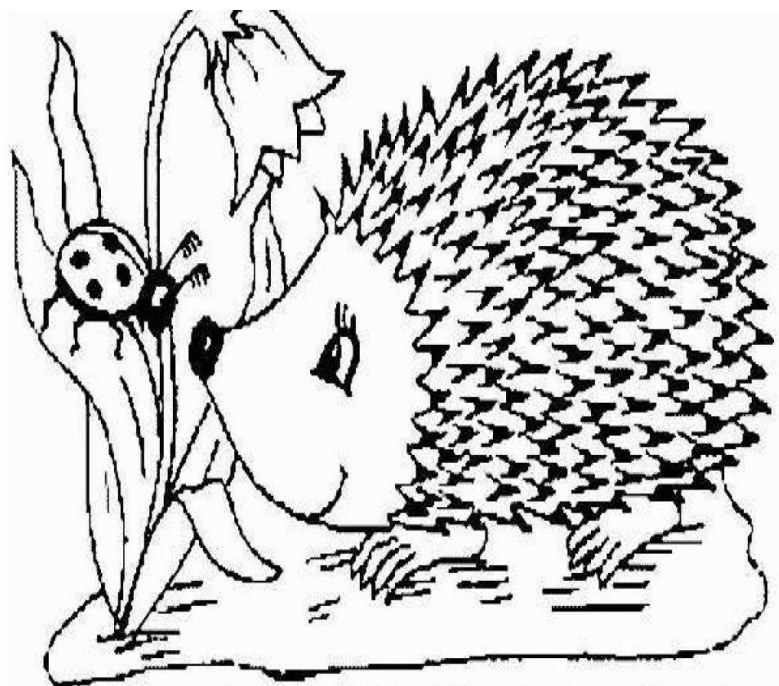
E frumoasă viața lor,
Au acum și-un iezișor;
Împreună, zi de zi,
Fac prin codru drumeții.

Ariciul

În grădină la bunici
Apăruse un arici.
Pe cuvânt, când l-am văzut,
Prima oară m-am temut.

Rotofei și negricios,
Învelit c-un șal țepos,
Ochii mici, scânteietori,
Mogâldeață printre flori.

Nu părea periculos,
Mai degrabă un fricos,
Că atunci când m-a zărit,
Ghem spinos a devenit.

L-am atins încetișor;
Sărăcuțul, temător,
Crezând că-s dușmanul său,
M-a-nțepat c-un ac, dar rău!

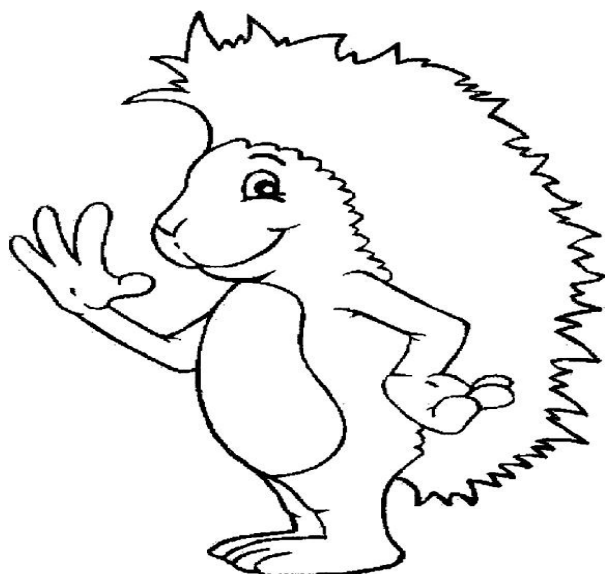

Eu n-am plâns și n-am plecat,
Curios am așteptat
Să văd ce se va-ntâmpla,
Ghemul cum va mai umbla.

După ce a constatat
Că nu este atacat,
Mititelul s-a făcut
Cum a fost la început.

Bat din palme bucuros:
„Doamne, cât ești de haios!
N-am văzut în viața mea
Șmecherie ca a ta!”

Dar ariciul, plictisit,
A plecat cum a venit,
Nici n-a sesizat că eu
Admiram talentul său.

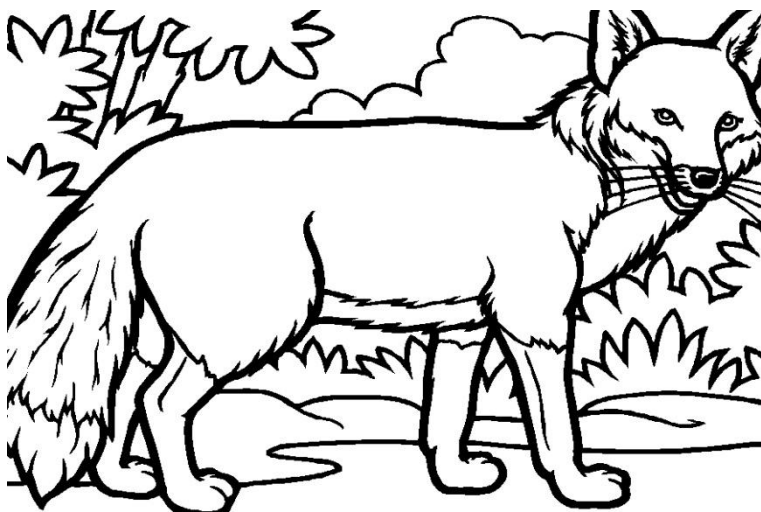
Planul roșcatei

Umbra nopții, cenușie,
Ca o vrajă lin se lasă;
Cu o tainică magie,
Luna de sub dealuri iasă.

Zburătoare obosite
S-au retras în cuibușoare,
Vor să fie odihnite
Pentru ziua următoare.

În pădurea-ntunecată,
Liniștea se cuibărește,
Doar cumătra cea roșcată,
Cum să fure se gândește.

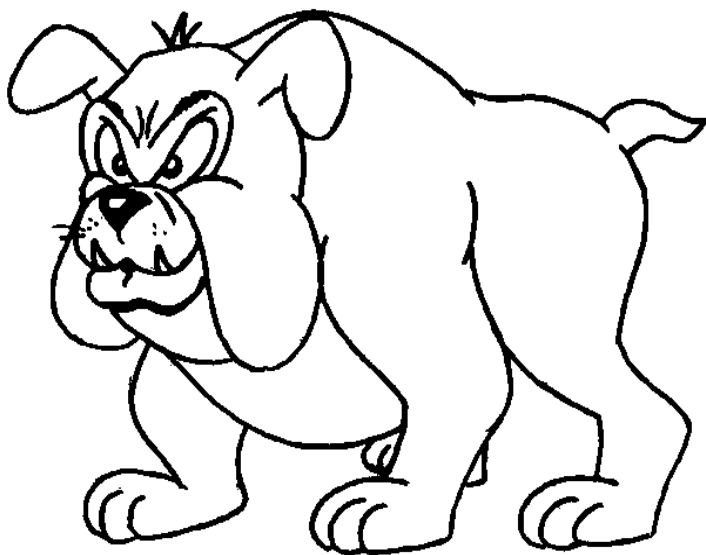

Dar nu pleacă la-ntâmplare,
Știe unde se găsește
Preferata ei mâncare,
Și-ntr-acolo o pornește.

Lângă deal ea dibuise,
În umblările hoinare,
Curtea-n care stă închisă
Mulțimea de ouătoare.

Planuri salivând își face:
„Jumulesc vreo trei puicuțe,
Pofta îmi voi satisface,
Mâine iau alte grăsuțe!”

Vulpișoara hămesită,
Gândind tot la burta ei,
A omis că în poiată
Locuiește și Grivei.

El a căsăpit-o bine,
Sfârtecându-i rău blănița,
A făcut-o de rușine,
Zdrențuindu-i și codița.

Repezita socoteală
În belele a băgat-o,
Din cumplita scărmăneală
Numai fuga a salvat-o.

Regina nopții

Dintr-o mică rădăcină
Se înalță o tulpină,
Iar pe ea cresc răsfirate
Verzi crenguțe delicate

Și în vârf la fiecare
Se deschide câte-o floare;
Corolele minunate
Ziua stau închise toate.

Când amurgu-ncet se țese,
Câte una leneș iese –
Felinare sclipitoare,
Cu miresme-mbătătoare.

Luna vesel le salută,
Noaptea blândă le sărută,
Și-n decorul de poveste,
Parfumul urcă spre creste.

Poveștile bunicii

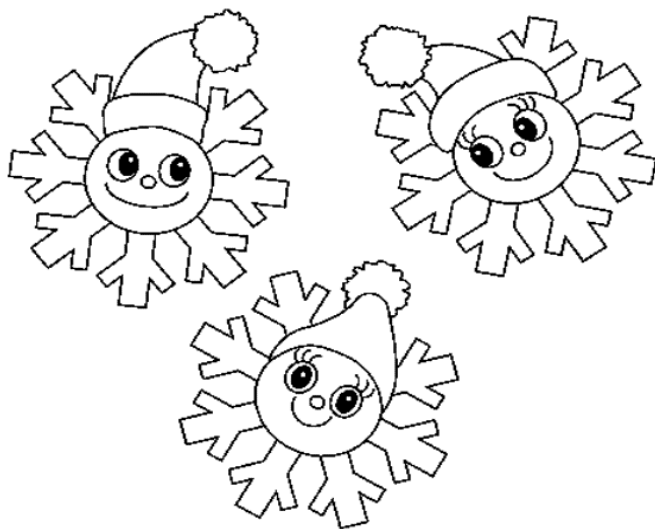
Bunica-n serile geroase
Îmi deapănă povești haioase,
Despre crăiasa albă, dură,
Cu dinți de țurturei în gură,

Cu promoroacă pe spinare,
De gheață schiuri în picioare,
Mănunchi de vânturi reci, turbate,
Le-aduce cu desaga-n spate.

Ca o nălucă furioasă,
Pe unde trece, crivăț lasă,
Îmbracă drumurile-n sticlă
Și tot din ea poduri ridică.

Întinde plapumă de vată
Peste natura supărată,
Așază floare după floare
Printre nămeții de ninsoare.

Din fluturașii de zăpadă
Croiește pomilor mesadă,
Din țurțuri face-agățătoare,
Răzlețe vânturi să n-o zboare.

Iar la ferestre, pe-nserate,
Tablouri pune, minunate,
Cu ursuleți, fluturi, regine,
Pentru copii cumiți ca tine.

Privindu-și opera măreață,
Șoptește iarna șugubeață:
„Zadarnic mă urăști, natură,
Și faci atâta tevatură,

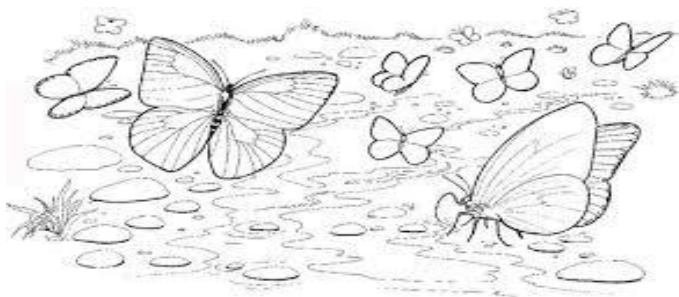

Că tremuri și te temi de mine,
Habar nu am de-i rău sau bine,
Dar știi că-s anotimpu-n care
Am drept să fac orice lucrare!”

Visul fluturașilor

Poiana e plină de fluturi
Cu mii de culori pe-aripioare,
Sunt veseli că vremea-i frumoasă,
Sărută discret câte-o floare.

Fac tumbă în zbor năzdrăvanii,
Pe iarba pufoasă plonjează,
Dar sprinteni din nou se ridică,
În ritm de poveste valsează.

Se-nalță-n văzduh fără teamă,
Visează s-ajungă la soare,
De razele lui să se-agațe;
Distanța-i desigur prea mare.

Se-ntorc obosiți în poiană,
În ea sunt acasă și-i bine,
Renunță la vise ciudate,
Cu alte meleaguri străine.

Calicul

Să fii mână largă
Sigur nu e bine,
Însă nici cenușa
S-o consideri pâine!

Nu-ți comanzi o haină,
Chiar de-i necesară,
Să nu cheltui banii;
Îți spui că e vară!

Încălțări de-asemeni
Nu ai în picioare,
Ai vrea să le cumperi,
Dar punga te doare!

Îți aduni bănuții,
Faci grămada mare,
Fără să-ți dai seama,
Ajungi scobitoare.

Ce folos atuncea
Că ai bogăție?
Calculând averea,
Stai în sărăcie.

Rodul muncii tale
Folosește-l, frate,
Lucruri necesare
Ți-aduc sănătate!

Cumpătarea-i bună
Când e controlată,
Calicia însă
Boală e, curată!

Revenirea primăverii

În șaretă de lumină,
Grațioasă și senină,
Zâna bună, Primăvară,
Revine la noi în țară.

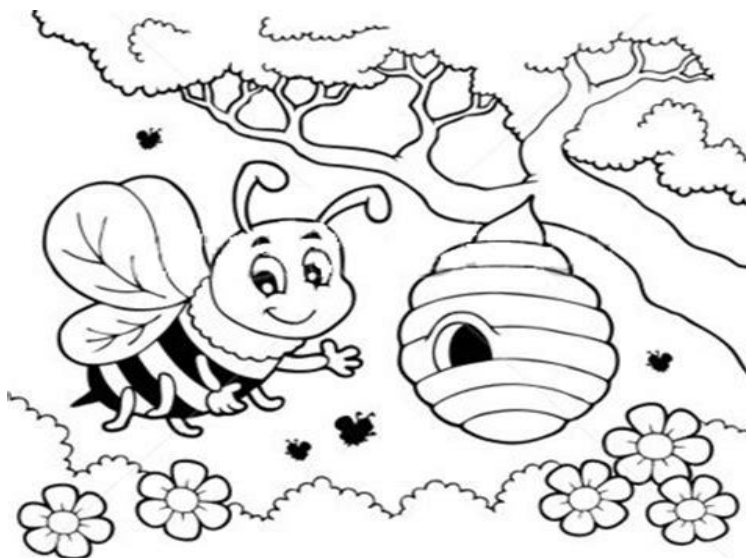
Dornică să își arate
Măiestria chiar în toate,
Cu talentul din dotare,
Începe marea lucrare:

Iarba crudă crește-ndată
Peste glia afânată;
Șal de frunze colorate
Pune codrilor în spate.

Mugurași în pomi agață,
Florilor insuflă viață,
Picură-n reprize line
Ploaie de miresme fine.

Din cotloane-ntunecate,
Gâze amorțite scoate,
Țânțarei și furnicuțe,
Bondărei și albinuțe,

Greierași cu scripca-n spate,
Fluturi cu aripi brodate,
Musculițe, mămăruțe,
Și-alte vietăți drăguțe.

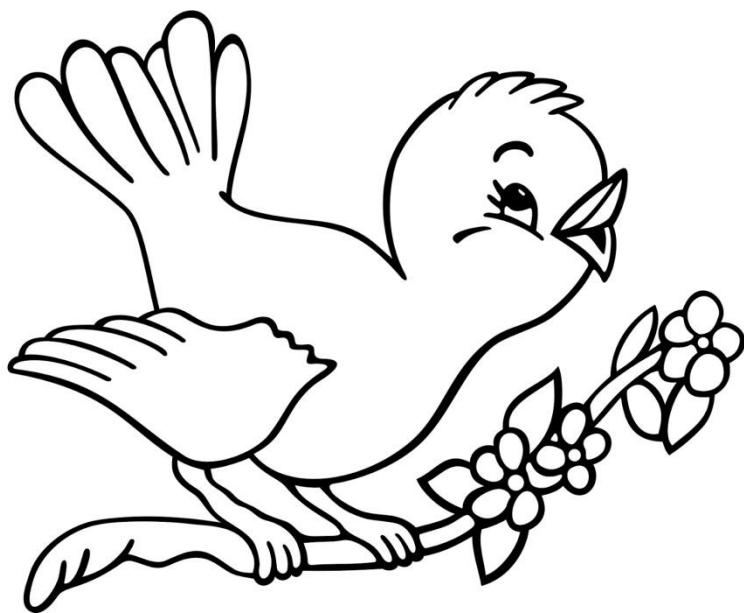
Raze calde, împletite
În buchete dichisite,
Invadează toată țara,
Când sosește primăvara.

În strânsă colaborare
Cu măritul Rege Soare,
Ne oferă bucurie,
Frumusețe, energie.

Vrăbiuța curioasă

De pe un gard, o vrăbiuță
Privea cu jind o pisicuță
Ce se-ntindea încet la soare,
Taman în mijloc de cărare.

Gândea micuța păsărică:
„Ce bine e de o pisică!
Stă unde vrea și cum îi place,
Nu vine nimeni s-o atace!

Nu-i tot cu fuga după sine,
Precum sunt eu, sărman de mine!
Fără de milă mă înhață,
De neatentă-i trec prin față!”

Dar deodată mîța sare
Ca o zvîrlugă în picioare,
O ia la sănătoasa, frate,
Parc-ar avea scaieți pe spate!

„Ce-o fi pățit blănoasa, oare?”
Se-ntreabă mica zburătoare.
„Ce gânduri negre-au năpădit-o,
C-atât de iute-au fugărit-o?”

Dintre boscheți rânjind apare
Răspunsul clar la întrebare:
Un câine cu urechi ciulite,
Dușmanul mâței fandosite.

Iar curioasa-naripată
A înțeles atunci, pe dată,
Că-n viața asta, din păcate,
Au toți dușmani, pe săturate.

Întâmplări de la baltă

Eu și fratele mai mare
Mergem des la balta-n care
Spune el că pescuiește,
Însă n-am văzut un pește.

În cârligul ce atârnă
De un nailon și o bârnă,
Mai degrabă se agață
Câte-o broască săltăreață.

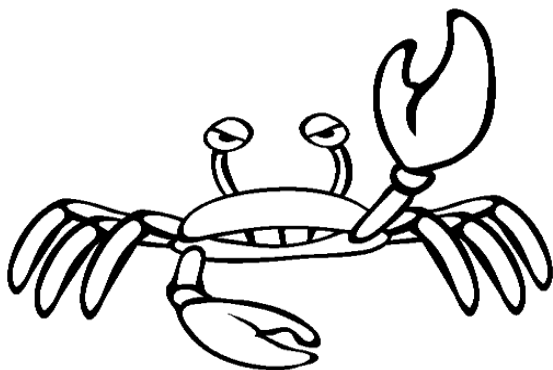

Mă crucesc câtă răbdare
Are frate-meu cel mare,
Cred c-ar sta cu bățu-n mână,
Nemișcat și-o săptămână.

Pentru mine-i plictiseală
Să văd undița că-i goală,
Eu doresc să am la joacă
Chestii să mă satisfacă.

Chiar s-a întâmplat odată
Să rămân gură căscată,
Când am întâlnit în cale
Racul ce mergea agale,

Cu roșcata lui cadână
Și trei răcușori de mână –
Ăscultau luând aminte
Sfaturi date de părinte:

Cum să circule pe maluri,
Să fie atenți la valuri,
Să nu lege la-ntâmplare
Relații dăunătoare.

De scandal să se ferească,
Dușmanii să-i ocolească,
Dar respect și bunătate
Semenilor să arate.

Sunt uimit peste măsură
De-nteleapta-nvățătură,
Că aceste sfaturi bune
Și tăticul mi le spune!

Tița

Pisicuței mele Tița
Tare-i place șunculița;
Miaună, se lingușește,
Până când o dobândește.

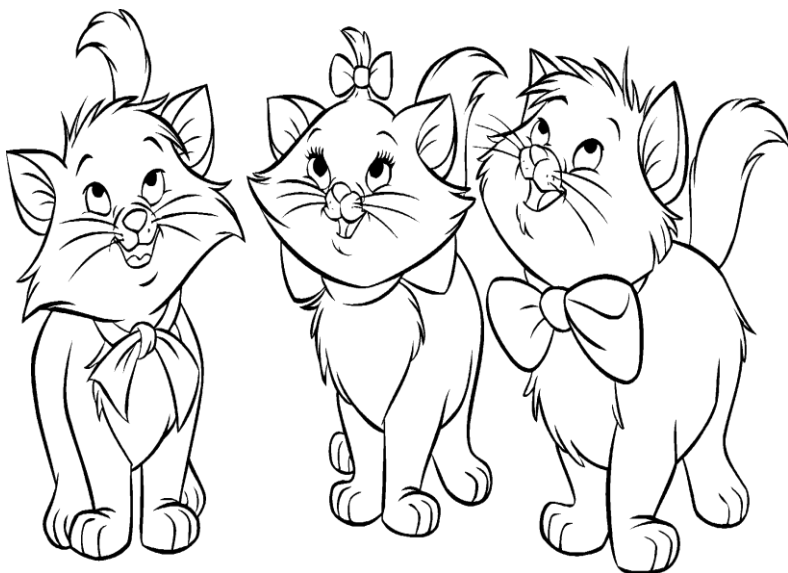
După ce o savurează,
Lângă mine se așază,
Cu ochi galeși mă privește
Și clipind îmi mulțumește.

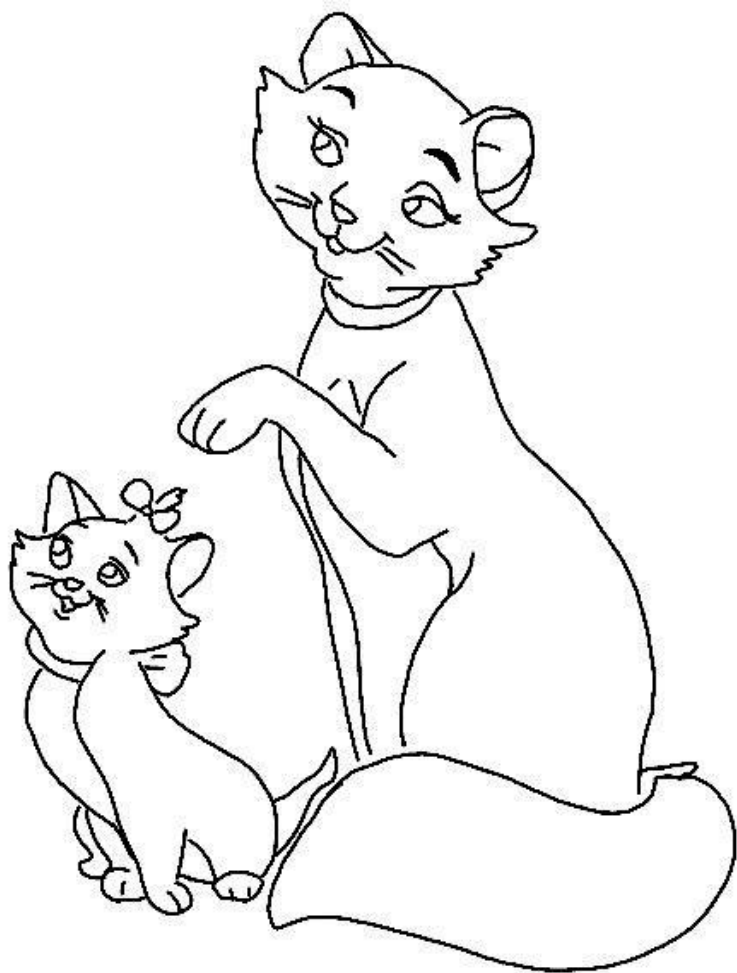
Se pretinde-aristocrată,
Rafinată și stilată,
Cu blănița lungă, fină,
Își dă aer de regină.

Însă joaca ne unește,
O iubesc și mă iubește;
Ne distrăm bine-mpreună,
Facem o echipă bună.

Dar de-o vreme-i serioasă,
Stă-n căsuța ei retrasă.
Credeți voi că-i supărată?
Nicidecum, e ocupată!

Drăgălașa mea pisică
Este tânără mămică;
Patru pisoiași o cheamă,
Vor lăptic de bună seamă.

Răbdătoare îi hrănește,
Îi spală, îi dichisește,
Cu lăbuțele de vată
Îi alintă ziua toată.

Tot privindu-i, se gândește:
„Pufuleții mei vor crește.
Cum îi voi striga anume,
Dacă nu le dau un nume?”

Toarce-ncet și meditează;
Mintea i se luminează,
Căci în ea veniră toate
Numele sofisticate.

Celui dolofan și creț
I-a spus mândră „Ursuleț”;
Pe cel gri cu gât tărcat,
„Grizonel” I-a botezat;

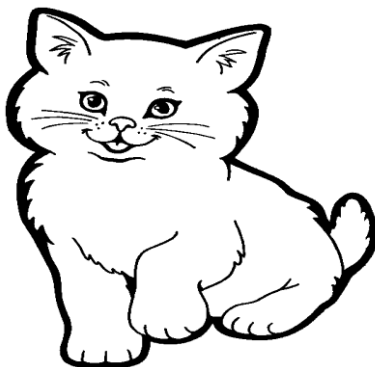

Pe al treilea, miorlăit,
„Plângăciosul” I-a numit;
Celui mic și-mpiedicat,
Nume „Tontolici” i-a dat.

Se pricepe, ce să zic!
N-am cuvinte, tac chitic,
Orișiunde-aș colinda,
Mai haioase n-aș afla.

Pisicuța mea școlită
Stă acuma liniștită;
Mogâldețele, vezi bine,
Au aproape buletine.

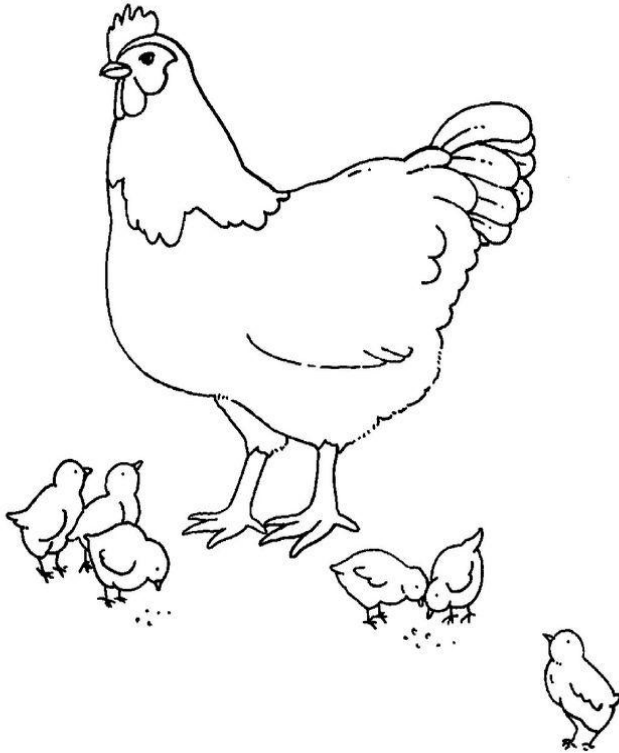
Uliul pofticios

La bunica în ogradă,
Orătării stau grămadă:
Gâște, rațe colorate,
Bibilici, găini moțate,

Un păun ce își arată,
Mândru, coada înfoiată,
Un curcan ce se fălește
Cu-a lui salbă de poveste,

Dar și-o cloșcă arțăgoasă,
Cu vreo zece pui de rasă;
Îi admiră protectoare
Cum se zbenguie la soare.

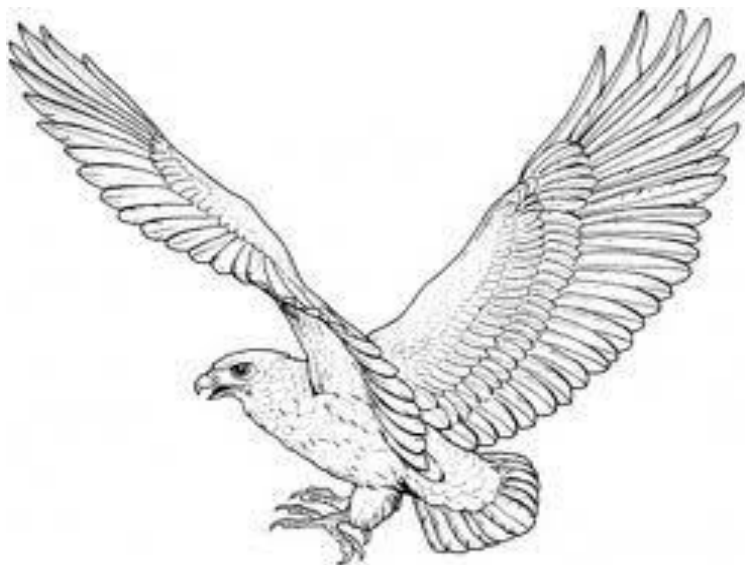

Din văzduh, uliu-i privește,
Tare mult îi mai pofteste.
Se întrebă el în sine:
„Cum să iau unul cu mine?”

De cobor și mă zărește,
Cloșcuța mă zdrențuiește,
De mă prinde între gheare,
Poate chiar să mă omoare!”

Ce să facă, cum să facă?
Pofta de cărniță-l seacă;
Totuși riscul e prea mare,
Viața-i mult mai de valoare.

„Zbor mai bine în pădure,
Acolo nu-s cloțe dure,
Dar sunt multe păsărele,
Mă voi ospăta cu ele!”

Lacrima bunicului

Povești cu uriași, cu zmei,
Îmi depăneau părinții mei,
Cu prinți voinici care aveau
Cai năzdrăvani ce foc mâncau,

Cu zâna ce s-a-ndrăgostit
De fiul unui crai vestit
Și cu prințese-n foisor,
Oftând după aleșii lor,

Cu vrăjitoarea ce-a schimbat
În broască fata de-mpărat
Și cu Păcală cel vestit,
Ce multă lume-a amăgit,

Cu Barbă-Cot și cu pitici,
Cu vulpea hoată și-un arici,
Cu lupul lacom, pedepsit
De iepurașul iscusit,

Cu porumbeii voiajori,
Ducând în cioculeț scrisori
Și ciocârlia ce-n păduri
Se inspira din partituri.

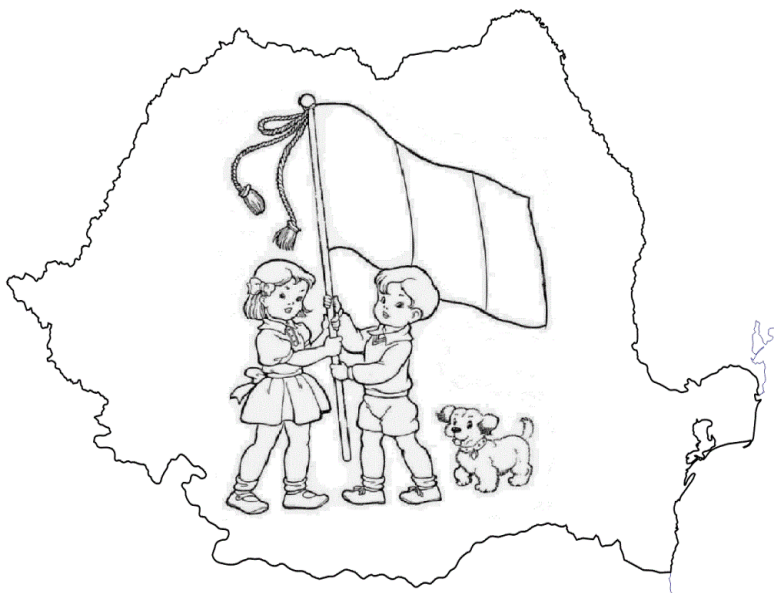

Oricâte basme ascultam,
De ele nu mă plictiseam
Și cugetam în mintea mea:
„Ar fi putut să fie-așa!”

Bunicul meu cel înțelept
A constatat că sunt deștept;
Cu vocea blândă-mi povestea
Realități din viața sa.

Încremenit îl ascultam,
Vedeam aieva ce-auzeam:
Dușmani puzderie veneau,
Pământul nostru-l cotopeau.

Bunicul și cu alți eroi,
Pe câmp, prin șanțuri și noroi,
Printre obuze ce cădeau,
Neînfricați îl apărau.

Ei n-au lăsat în urma lor
Picioar de neam cotropitor,
Ne-au învățat, sub jurământ,
Să prețuim acest pământ,

Căci e cu sânge îmbibat,
Nu poate fi înstrăinat,
Eroii se-odihnesc în el,
Sacrificați pentru un țel.

Când termina de povestit,
Mă lua în brațe fericit,
Doar câte-o lacrimă trăda
Tristețea din ființa sa.

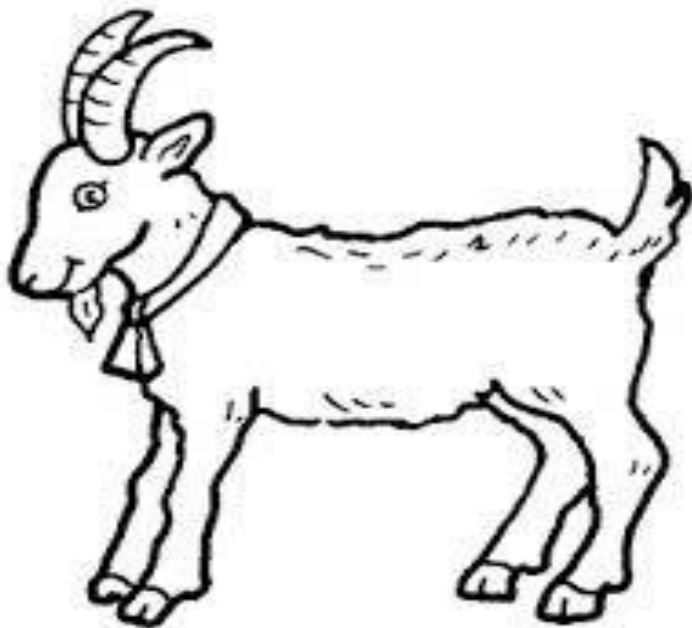

Gospodarul

Cândva din târg un gospodar
Și-a luat o capră și-un măgar;
Nimica neobișnuit,
Căci înainte le-a plătit.

Mergând spre casă, cugeta:
„Căprița lapte îmi va da,
Iar măgărușul este bun
La orice treabă să îl pun”.

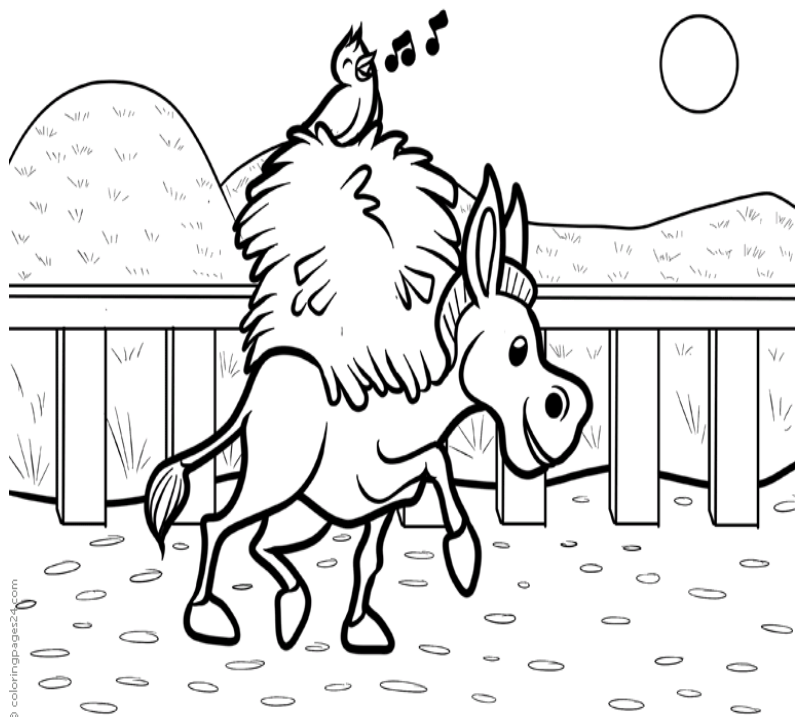

S-a bucurat că-n prima zi
Căprița lapte-i dăruie,
Iar măgărușul, harnic foc,
Căra pietrișul cu un troc.

A doua zi capra-i dădu
Un strop de lapte, cât avu,
Iar măgărușul se-opintea
Cu trocul în spinarea sa.

A treia zi, ce să vă zic,
Căprița nu-i dădu nimic,
Iar măgărușul istovit,
Lângă un gard s-a prăbușit.

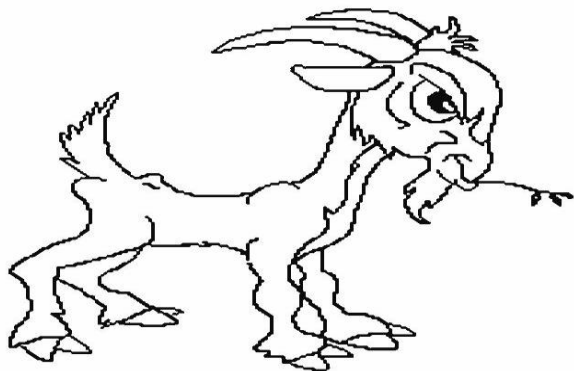

Atuncea omul supărat,
Spre târg în grabă a plecat;
S-a dus direct la vânzător,
Strigându-i că îi e dator,

Că dobitoacele au dat
Doar două zile rezultat:
„Acum degeaba le vorbesc,
Ca hăbăuce mă privesc!”

Dar vânzătorul, liniștit,
Știind că bine l-a servit,
L-a întrebat pe certăreț:
„Le-ai dat tu apă și nutreț?”

Omul răspunse cam mirat:
„Poate greșit te-am judecat,
Însă deloc n-ai amintit
Că ar fi vorba de hrănit!

Dacă știam de la-nceput,
Așa cum spui aș fi făcut,
Nu mai băteam atâta drum,
Nu mă certam cu tine-acum!”

„Ferească Sfântul, ce vorbești?
Tu fără hrană mai trăiești?
Am întâlnit mulți tăntălăi,
Dar tu ești cel mai prost din ei!”

Pământul și norul

Norul negru și umflat,
Arogant și agitat,
Se-nvârtea, se răsucea,
Însă ploaie nu dădea.

Se zgâia ca un smintit
La pământul pârjolit,
N-avea milă, nu-i păsa
Când acesta îl ruga:

„Norule, nu fi hain,
Dă-mi, te rog, măcar puțin
Din balsamul minunat,
Că de sete-s tot crăpat!”

Norul bubuia de sus:
„Ai răbdare, nu-s dispus!
Vreau să tachinez nițel
Norul alb și mititel!”

După-o vreme, plictisit,
Din burdufuri a golit
Tot lichidul ce-l avea,
Generos, fără-a tuna.

Iar pământul mulțumit
I-a zâmbit și a grăit:
„Norule, tu nu ești rău,
Dar ai tabietul tău!”

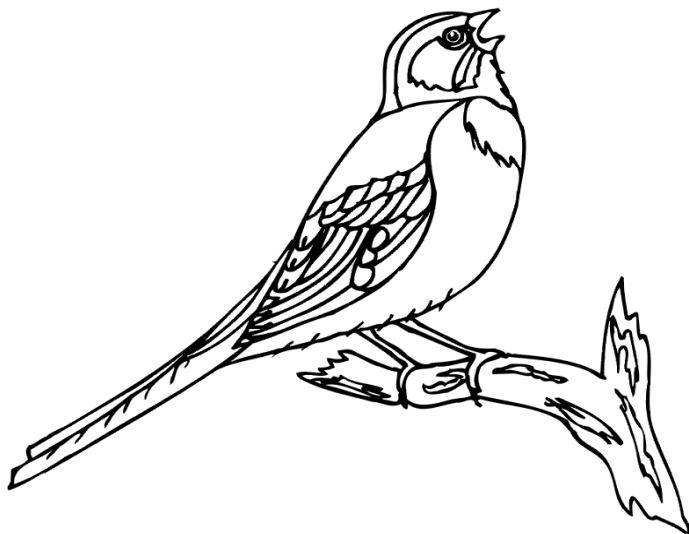
Brotacul și mierla

Cățarat pe-un bolovan,
Lângă tău, sub un platan,
Un brotac orăcăia,
Încântat de vocea sa.

Comenta în limba lui:
„Talentat ca mine nu-i!
Orice sunet aș putea
Să imit, dacă aș vrea!”

Mierla din pom l-auzi;
Șugubeață, îi grăi:
„Să pot crede că-i așa,
Reprodu și vocea mea!”

Brotăcelu-nfumurat
O privi cam încurcat;
A simțit că a greșit,
Fără noimă a vorbit.

Îi răspunse resemnat:
„Cu talent nu-s înzestrat!
Cum să pot eu fluiera,
Minunat precum mata?”

Își spuse, sărind în tău:
„O să cânt doar ce știu eu!
Dacă nu am niciun dar,
Lauda e în zadar!”

Doamna Toamnă

Doamna Toamnă, mulțumită
De recolta dobândită,
Ne invită-n graba mare
S-adunăm de pe tarlale

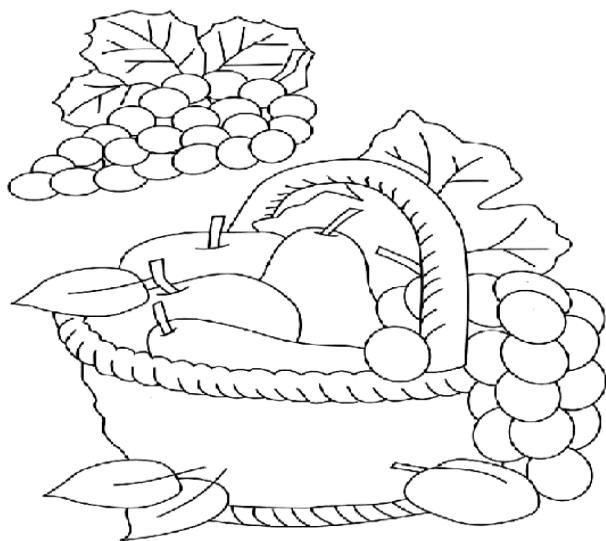
Conopida bucălată,
Varza-n fuste îmbrăcată,
Usturoiu-n cămășuțe,
Ceapa-n văluri noi, finuțe,

Ardei gras și gulioare,
Gogoșari, praz, roșioare,
Fasole și gogonele,
Dovleac pentru plăcințele;

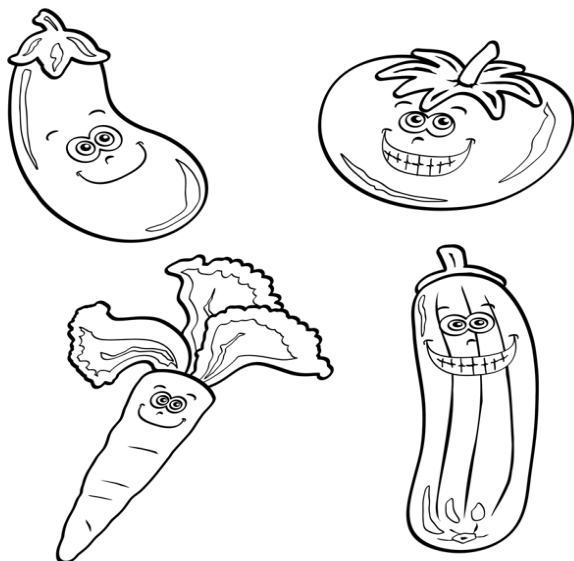
Cartofi, morcovi și salată,
Cimbru, țelină-aromată,
Vinetele delicioase
Și-alte legume gustoase.

Din livezi, distinsa doamnă
Să culegem ne îndeamnă:
Pere galbene, zemoase,
Mere și gutui pufoase,

Piersicile parfumate,
Prune dulci de calitate,
Din podgorii, generoasă,
Ne dă struguri buni pe masă.

A muncit cu sârg drăguța,
Să ne umple cămăruța,
S-avem cele necesare,
Pân' la toamna viitoare.

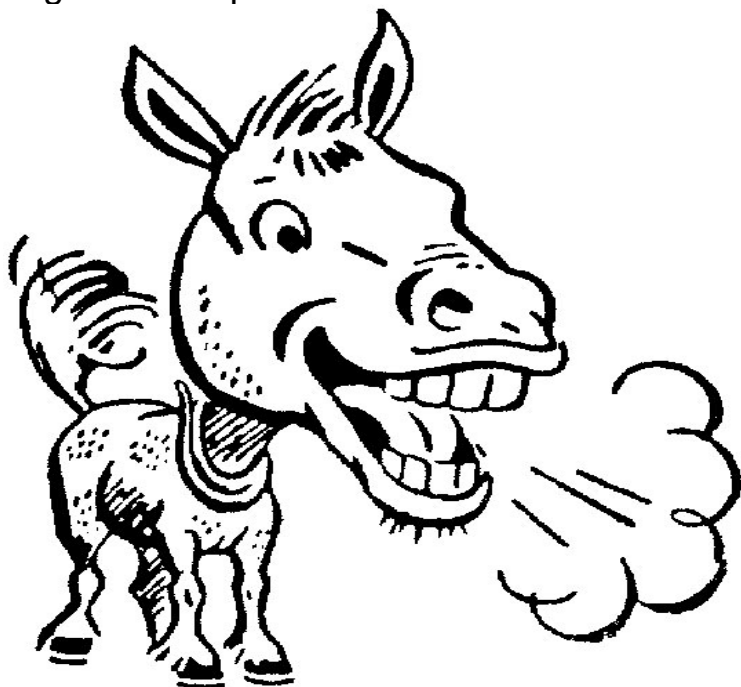

Dintr-o dată se-ntristează,
Lacrimi reci o invadează,
Alba crăiasă îi cere
Să își ia „la revedere”.

Măgarul șef

Măgarul, nu se știe
Prin care șmecherie,
Ajunse șeful mare
La necuvântătoare.

Dorind să își arate
Priceperea în toate,
Promisiuni deșarte
El generos împarte.

Însă-a uitat Răgilă
Să dea și-un pic de milă;
Discursul ce-l ținuse,
În practică nu-l puse.

Problemele se-adună,
Supușii... ce să spună?
Doar mârâie și-așteaptă
O lege înțeleaptă.

Dar timpul trece, trece,
Nimic nu se petrece
Din toate câte spuse,
Atunci când șef ajunsese.

Mistrețul nu mai poate
Și-n sine se socoate,
Subit se hotărăște
Să-i spună ce gândește:

„Noi te-ajutăm în toate
Și ducem greu-n spate,
În schimb de la matale
Primim doar vorbe goale!”

Edilul meditează:
„Colțosul nu bravează!
De-atâta fudulie,
Uitai de datorie!”

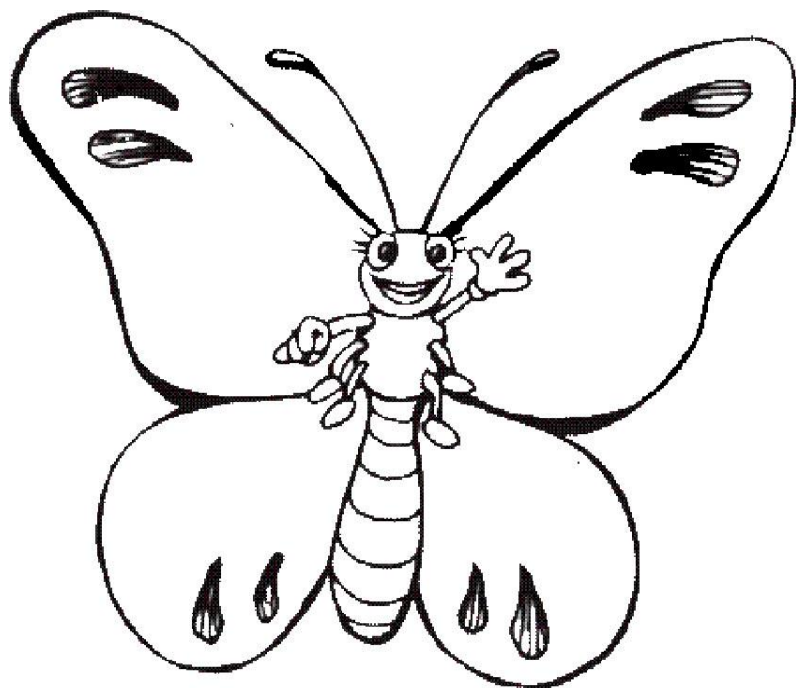
Cuprins de remușcare,
Plecă în lumea mare
Și dintre dobitoace,
El munca grea o face.

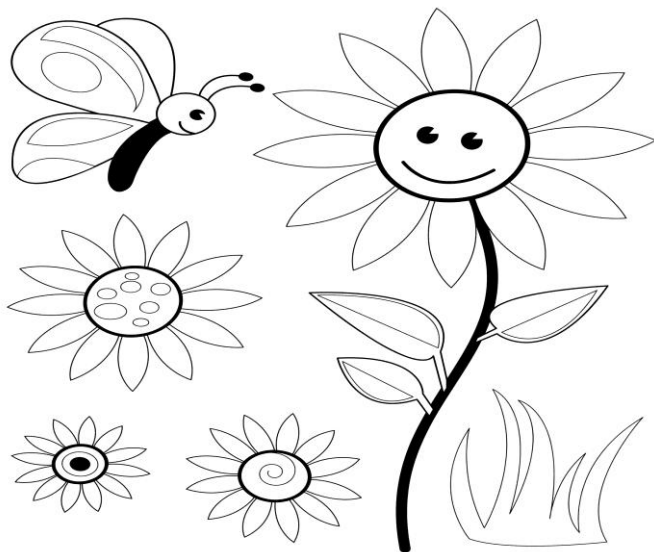
Chiar dacă nu-i convine,
Spășit, muncește bine,
Dar cu tristețe-și spune:
„De-aveam înțelepciune...”.

Ionică și fluturașul

Pe o floare de sulfină,
Bietul fluturaș suspină;
Aripioara rău îl doare
Și nu poate să mai zboare.

L-a luat în palma-i mică,
De pe-o frunză, Ionică;
N-a dorit să îl rănească,
Doar de-aproape să-l privească.

Dar micuța vietate
În mânăuța lui se zbate,
N-avea cum să înțeleagă
Că acestuia i-e dragă.

Vrând să scape din strânsoare,
Fâlfâie din aripioare,
Se agită, se sucește,
Sărăcuța se rănește.

Băiețelul se-ntristează
Și pe floare o așază,
Iar din ochii-i de cicoare
Lacrimi izvorăsc, amare.

Bunul păstor

Se spune că trăia cândva
Un ciobănaș ce păstorea,
În munții falnici de la noi,
O turmă cu vreo zece oi.

Deși orfan și necăjit,
Era-ndrăzneț și iscusit;
Purtând în mână un toiag,
Ducea mioarele cu drag

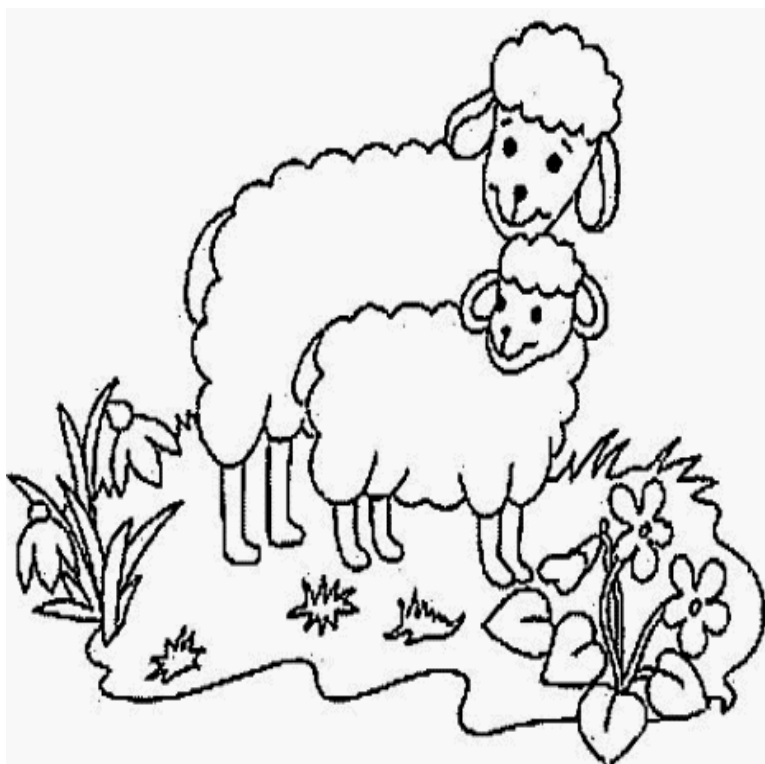
Spre luminiș, unde știa
Că iarbă multă se găsea.
Nu se temea de ploii, de vânt,
De fiare ce pe munte sunt.

Dar într-o seară s-a-ntâmpat:
Un lup flămând s-a furișat
În locul unde se-odihnea
Păstorul și cu turma sa.

Însă acesta a simțit
Dușmanul crud și hămesit;
Luând ciomagul noduros,
Răpuse lupul fioros.

Oițele s-au speriat,
N-au prea-nțeles ce s-a-ntâmpnat
Și behăind cu toate-n cor,
Priveau spre bunul lor păstor.

Munca în livadă

În livadă e în toi
Munca pomilor de soi:
Fiecare, separat,
Crește rodul său bogat.

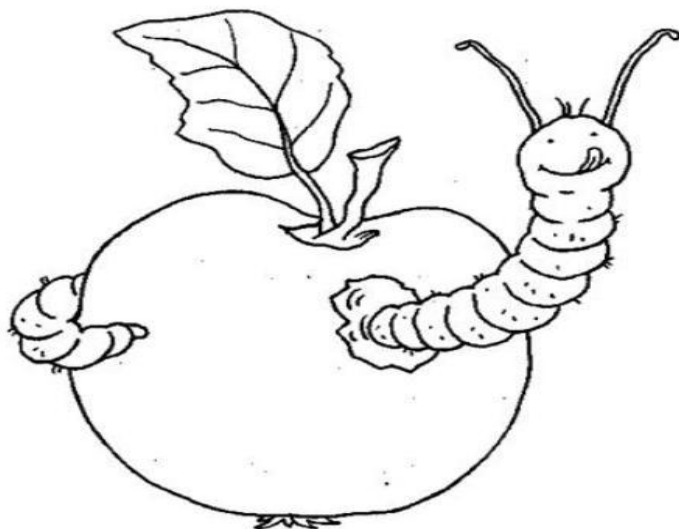
Deodată, plin de el,
Măru-i critică nițel:
“Fraților, prea-ncet lucrați,
Coacerea cui o lăsați?”

la priviți coroana mea!
Merele zâmbesc pe ea;
Generos, le-am oferit
Spațiu pentru pârguit.”

„Așa este“, zise-un prun,
„Ai făcut un lucru bun,
Dar nu fi așa fălos,
Văd că multe sunt pe jos!

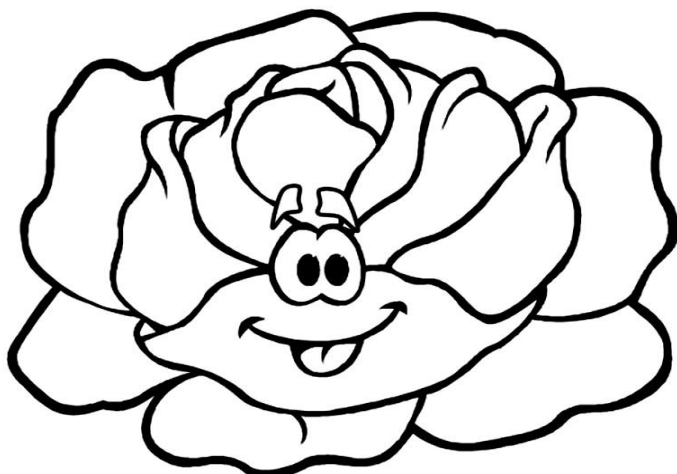
Prea grăbit, n-ai observat
Viermii când le-au atacat.
Pentru maxim randament,
Fii la munca ta atent!

Lasă-ne pe noi, că știm
Cum să ne gospodărim!
Timpul pentru pânguit,
Află că e diferit!”

Salata

Lângă-un gard sta pitulată
O mândrețe de salată.
Ea cu sine povestește:
“Cum de-acolo locuiește?”

Cum de este izolată,
Și de mamă, și de tată,
Fără soare și lumină,
Făr-o soră sau vecină?

Vai, ce soartă amărâtă
Mi-a fost, Doamne, hărăzită!
Tare-aș vrea, biata de mine,
Să am parte de mai bine!“

Tot visând la altă viață,
Vine-o capră și-o înhață.
Cu o ultimă suflare,
Regretă vorbele-amare.

Ar dori să mai trăiască;
Chiar de-i greu, o să răzbească,
Însă capra, bat-o vina,
Îi mănă și rădăcina!

Valoarea dragostei

Din toate ce ne-ndrumă
Spre împliniri depline,
Încrederea e prima,
Apoi speranța vine.

Dar cea mai protectoare
Ce ne călăuzește,
Nu știe ce e ura,
La rău nu se gândește,

E dragostea. Ea face
Posibil tot să fie,
Oferă armonie
Și multă bucurie.

Ea este răbdătoare,
De bunătate plină,
Nu este mincinoasă,
Ne-ndreaptă spre lumină.

Iubirea ne ajută
Să depășim durerea,
Este imboldul care
Ne dă toată puterea.

Deci dragostea e prima
Și e nemuritoare,
Ne împlinește viața,
De știm să-i dăm valoare.

CUPRINS:

Poeme pentru Cartea copilăriei (prefață) *	5
Poetul... *	7
Ajutoarele anului *	10
Disputa *	18
Cioara necăjită *	21
Iarna *	24
Vara e amica mea *	28
Bucuria razelor *	30
Dojana lui Moș Pământ *	32
Nucul și vântul *	34
Norii *	36
Dorința unui câine *	38
Bradul și iarna *	41
Cloșca *	44
Iarna la guvernare *	46
Povestea cocoșelului *	48
Visul cerbului *	50
Ariciul *	53
Planul roșcatei *	56
Regina nopții *	60
Poveștile bunicii *	61
Visul fluturașilor *	64
Calicul *	65

Revenirea primăverii * 67
Vrăbiuța curioasă * 71
Întâmplări la baltă * 74
Tița * 77
Uliul pofticios * 83
Lacrima bunicului * 86
Gospodarul * 91
Pământul și norul * 95
Brotacul și mierla * 97
Doamna Toamnă * 99
Măgarul șef * 102
Ionică și fluturașul * 105
Bunul păstor * 107
Munca în livadă * 110
Salata * 112
Valoarea dragostei * 114

Pasionată de lumea cărții și de cea a copilăriei, autoarea continuă să adune în cufărul creației sale poetice noi și noi nestemate. Iar aceste nestemate, atinse de puritatea și emoția fără de care literatura pentru copii nu ar exista, au dat contur unui nou volum, care se grăbește să ajungă la întâlnirea cu cititorii de toate vârstele. Pentru că – o știm cu toții – literatura pentru copii este, numai în aparență, destinată doar celor mici.

Recentul volum (*Versuri cu lipici pentru pică*) este o adevărată „carte a copilăriei”. Este scris cu candoare și te încarcă de căldura unor locuri, personaje, stări sau sentimente, fără de care frumusețea inițiativă a copilăriei nu ar exista. Marioara Ardelean are talentul de a te conduce discret, pe negândite, în acel univers unde valoarea dragostei este nemuritoare, unde Ionică plânge când fluturașul și-a rănit aripioara, măgarul ajunge mare șef peste necuvântătoare (asta se întâmplă și în lumea reală, din păcate!), pisicuței Tița îi cam place șunculița, iar bunicul povestește nepoților întâmplări reale, dintr-o lume plină de conflicte și de războaie...

Volumul începe cu poezia *Poetul*: „Poetul cu îndemânare,/ Cuvintelor le dă savoare;/ Din slovele cu har redade,/ Comori nemuritoare scoate”. Este ceea ce face și doamna Marioara Ardelean. Dă valoare cuvintelor, le deschide ferestre numai de dânsa știute, pentru ca lumina binefăcătoare a copilăriei să le încarce de sensuri care le fac mai puternice și mai armonioase.

Petre Crăciun

ISBN 978-606-48-0425-9